

Lenin 150 år: Lenin som det russiske kommunistpartiets organisator og leder

Denne teksten av Josef Stalin er henta fra boka «Lenin Utvalgte Verker i 12 bind, bind 1» utgitt av Forlaget Oktober i 1977.

Lenin som det russiske kommunistpartiets organisator og leder

Det fins to grupper marxister. Begge arbeider under marxismens banner og rekner seg sjøl som «ekte» marxister. Likevel er de på ingen måte identiske. Det er snarere et digert svelg mellom dem, for arbeidsmetodene deres er stikk motsatte.

Den første gruppa nøyer seg som regel med ei ytre godkjenning av marxismen, med å vedkjenne seg formelt til den. Da denne gruppa ikke makter eller ønsker å gripe kjerna i marxismen, ikke makter eller ønsker å sette den ut i praksis, gjør denne gruppa de levende, revolusjonære prinsippa i marxismen om til livløse, meningsløse fraser. Den bygger ikke virksomheten sin på erfaring, på lærdommene fra praktisk arbeid, men på sitater fra Marx. Den henter ikke rettledningene og vegledningene sine fra en analyse av den levende virkeligheten, men fra analogier* og historiske paralleller. Den viktigste sjukdommen til denne gruppa er uoverensstemmelsen mellom ord og handling. Følgelig blir de stadig skuffa og bærer evig nag til skjebnen,

som gang på gang svikter denne gruppa og lar den sitte der med «skjegget i postkassa». Navnet på denne gruppa er mensjevismen^[1]¹ (i Russland), opportunismen (i Europa). Kamerat Tyszka (Jogitsjes) karakteriserte denne gruppa svært treffende på Londonkongressen², da han sa at den ikke står, men legger seg på marxismens standpunkt.

Den andre gruppa derimot, legger ikke størst vekt på den ytre godkjenninga av marxismen, men på å gjøre den til virkelighet, bruke den i praktisk handling. Det denne gruppa i hovedsak konsentrerer oppmerksomheten sin om, er å avgjøre de metodene og midlene for å sette marxismen ut i livet som svarer best til situasjonen, og å endre disse metodene og midlene ettersom situasjonen endrer seg. Den avleder ikke vegledningene og rettledningene sine fra historiske analogier og paralleller, men fra et studium av de forholda som omgir en. Den bygger ikke virksomheten sin på sitater og maksimer³, men på praktisk erfaring. Den prøver hvert skritt gjennom erfaring, lærer av feilene sine og lærer andre hvordan de skal bygge et nytt liv. Det forklarer i virkeligheten hvorfor det ikke er noen uoverensstemmelse mellom ord og handling i virksomheten til denne gruppa, og hvorfor læra til Marx bevarer den levende, revolusjonære krafta si fullt ut. Marx ord om at marxister ikke kan nøye seg med å forklare verden, men må gå videre og endre den⁴, kan bli brukt fullt ut om denne gruppa. Navnet på denne gruppa er bolsjevismen, kommunismen. Organisatoren og lederen av denne gruppa er V. I Lenin.

1. LENIN SOM DET RUSSISKE KOMMUNISTPARTIETS ORGANISATOR

Danninga av det proletariske partiet i Russland fant sted under særegne vilkår som skilte seg fra de vilkåra som var framherskende i Vesten på den tida da arbeiderpartiene blei danna der. Mens partiene i Vesten, i Frankrike og i Tyskland, vokste fram av fagforeningene i ei tid da fagforeninger og

partier var legale, da den borgerlige revolusjonen alt hadde funnet sted, da det fantes borgerlige parlament, da borgerskapet, etter å ha nådd makta, fant seg sjøl ansikt til ansikt med proletariatet, så var det i Russland tvert om slik at danninga av det proletariske partiet skjedde under en svært blodtørstig absolutisme⁵, i påvente av en borgerlig-demokratisk revolusjon. Danninga skjedde på ei tid da partiorganisasjonene på den ene sida var breddfulle av borgerlige «legale marxister» som tørsta etter å utnytte arbeiderklassen i den borgerlige revolusjonen, og da gendarmene⁶ til tsaren på den andre sida plyndra partiets rekker for de beste partiarbeiderne mens veksten i den spontane revolusjonære rørsla krevde éi stålsatt, fast og tilstrekkelig hemmelig kampkjerne av revolusjonære, med evne til å lede bevegelsen for å styrte eneveldet.

Oppgava var å skille bukkene fra fårene, avgrense seg fra fremmedelement, organisere grupper av erfarne revolusjonære på det lokale planet, gi dem et klart program og én fast taktikk, og endelig å samle disse gruppene i en militant organisasjon av yrkesrevolusjonære som var tilstrekkelig hemmelig til å stå imot angrepa fra gendarmene, men samtidig tilstrekkelig knytta sammen med massene til å lede dem til slag i det rette øyeblikket.

Mensjevikene, de som «legger seg» på marxismens standpunkt, løste problemet svært enkelt: For så vidt som arbeiderpartiene i Vesten hadde vokst fram av partiløse fagforeninger som kjempa for å bedre de økonomiske kåra til arbeiderklassen, så burde det samme skje i Russland så langt det var mulig. Foreløpig var derfor «den økonomiske kampen arbeiderne førte mot arbeidskjøperne og regjeringa» i lokal målestokk tilstrekkelig, en skulle ikke skape noen allrussisk militant organisasjon. Og seinere ... nåja, seinere skulle en kalle sammen en arbeiderkongress av partiløse og utrope den til partiet, om det ikke hadde oppstått fagforeninger før det.

Trass i at denne «marxistiske» «planen» til mensjevnikene var utopisk under russiske forhold, var det mange mensjeviker – og kanskje en god del bolsjeviker også – som neppe ante at den likevel medførte et omfattende agitasjonsarbeid som skulle nedvurdere tanken om partiprinsippet, ødelegge partigruppene, la proletariatet stå uten eget parti og utlevere arbeiderklassen til de liberale med hud og hår.

Den veldige fortjenesten som Lenin ytte det russiske proletariatet og proletariatets parti, var at han blottstilte hele faren ved den organisatoriske «planen» til mensjevnikene mens den ennå var på kimestadiet, da sjøl opphavsmennene til «planen» bare kunne forestille seg grunntrekka i den med et svare strev. Og fortjenesten hans er at han gikk til et voldsomt angrep på slappheten til mensjevnikene i organisatoriske spørsmål etter å ha avslørt planen, og konsentrerte hele oppmerksomheten til partiaktivistene om dette spørsmålet. For det var sjølve partiets eksistens som sto på spill, det sto om liv eller død for partiet.

Å opprette ei allrussisk politisk avis som et samlende senter for partikreftene, å organisere sterke lokale partigrupper som partiets «regulære enheter», organisere disse gruppene i en helhet gjennom avisa og sveise dem sammen til et allrussisk militant parti med skarpt opptrukne grenser, med et klart program, en fast taktikk og ei vilje – slik var planen som Lenin utvikla i de to berømte bøkene sine, Hva må gjøres? og Ett skritt fram, to skritt tilbake. Denne planens fortjeneste lå i at den samsvarte fullstendig med den russiske virkeligheten, og at den på en mesterlig måte generaliserte de organisatoriske erfaringene til de beste aktivistene. I kampen for denne planen fulgte flertallet av de russiske aktivistene bestemt Lenin, og lot seg ikke avskrekke av en mulig splittelse. Denne planens seier la grunnlaget for det tett sammensveisa og stålsatte kommunistpartiet som det ikke fins maken til i verden. Kameratene våre (ikke bare mensjevnikene!) ank laga ofte Lenin for en overdreven hang til feider og

splittelser, for å være ubarmhjertig i kampen mot forsoningsmakere, og så videre. På et tidspunkt var det unektelig slik. Men det er lett å forstå at partiet vårt ikke kunne ha kvitta seg med indre svakheter og utflyttenhet, at det ikke kunne ha oppnådd den særmerkte krafta og styrken dersom det ikke hadde kasta ut de ikke-proletariske, opportunistiske elementa fra rekkene sine. I epoken med borgerlig styre kan et proletarisk parti bare vokse og bli sterkt i den grad det bekjemper de opportunistiske, anti-revolusjonære og partifiendtlige elementa i sine egne rekker og innafor arbeiderklassen. Lassalle hadde rett da han sa: «Partiet blir sterkt ved å rense seg.»⁷

Anklagerne pleide å vise til det tyske partiet, der «enheten» blomstra på denne tida. Men for det første er ikke all slags enhet et tegn på styrke, og for det andre trenger en bare å kaste et blikk på det tidlige tyske partiet, som nå er splitta i tre partier⁸, for å innse hvor falsk og oppdikta «enheten» mellom Scheidemann og Noske på den ene sida, og Liebknecht og Luxemburg på den andre sida, var. Og hvem veit om det ikke hadde vært bedre for det tyske proletariatet dersom de revolusjonære elementa i det tyske partiet hadde splitta vekk fra de anti-revolusjonære elementa i tide? ... Nei, Lenin hadde tusen ganger rett da han førte partiet langs vegen med uforsonlig kamp mot de partifiendtlige og anti-revolusjonære elementa. For det var bare ved en slik organisasjonspolitik at partiet vårt kunne klare å skape den indre enheten og den forbausende sterke evna til å holde sammen som gjorde det i stand til å komme uskadd ut av julikrisa under Kerenski-regimet[2], bære Oktoberoppstanden på skuldrene sine, gjennomleve krisa under Brestperioden[3] urokka, organisere seieren over Ententen⁹ og endelig oppnå den uforliknelige smidigheten som gjør at det kan omdanne rekkene sine når som helst og samle hundretusener av medlemmene sine om ei hvilken som helst stor oppgave uten at det blir forvirring i partiet.

2. LENIN SOM DET RUSSISKE KOMMUNISTPARTIETS LEDER

Men fortjenestene til Det russiske kommunistpartiet på det organisatoriske området er bare ei side av saka. Partiet kunne ikke ha vokst og blitt sterkt så raskt hvis ikke det politiske innholdet i arbeidet, programmet og taktikken til partiet hadde stemt med den russiske virkeligheten, hvis ikke parolene til partiet hadde tent arbeidermassene og drevet den revolusjonære rørsla framover. Den russiske borgerlig-demokratiske revolusjonen (1905) fant sted under forhold som var forskjellige fra de forholda som var framherskende under de revolusjonære omveltningene i Vesten, for eksempel i Frankrike og Tyskland. Revolusjonen i Vesten fant sted under kapitalismens manufakturperiode[4], og under forhold med utvikla klassekamp. Proletariatet var svakt og fåtallig og hadde ikke et eget parti som kunne utforme krava det hadde, mens borgerskapet var revolusjonært nok til å vinne tilliten til arbeiderne og bøndene og lede dem i kampen mot aristokratiet. I Russland begynte revolusjonen (1905) derimot under kapitalismens maskinindustriperiode, og under forhold med utvikla klassekamp. Det russiske proletariatet, som var forholdsvis tallrikt og sveisa sammen av kapitalismen, hadde alt utkjempa ei rekke slag mot borgerskapet. Proletariatet hadde sitt eget parti som var mer samla enn borgerskapets parti, og det hadde sine egne klassekrav, mens borgerskapet som dessuten levde på regjeringskontrakter, blei så skremt av den revolusjonære stemninga til proletariatet at det søkte forbund med regjeringa og godseierne mot arbeiderne og bøndene. Den kjensgjerninga at den russiske revolusjonen brøt ut som en følge av de militære tilbakeslaga på markene i Mandsjuria¹⁰ bare framskynda hendingene uten å endre tingenes tilstand vesentlig.

Situasjonen krevde at proletariatet skulle ta ledelsen i revolusjonen, samle de revolusjonære bøndene rundt seg og føre

en fast kamp mot tsardømmet og borgerskapet på samme tid, for å oppnå fullt demokrati i landet og sikre sine egne klasseinteresser.

Men mensjevikene, de folka som «legger seg» på marxismens standpunkt, avgjorde spørsmålet på sitt eget vis: Siden den russiske revolusjonen er en borgerlig revolusjon, og siden det er representantene for borgerskapet som leder borgerlige revolusjoner (se «historia» til den franske og tyske revolusjonen), så kan ikke proletariatet være ledende i den russiske revolusjonen. Ledelsen må overlates til det russiske borgerskapet (nettopp det borgerskapet som forrådde revolusjonen). Bøndene må også bli overgitt til borgerskapets innflytelse, mens proletariatet fortsatt bør være en opposisjon ytterst til venstre.

Og dette flau potpurriet til de elendige liberalerne utga mensjevikene som det siste innafor den «ekte» marxismen! ...

Den veldige fortjenesten Lenin ytte den russiske revolusjonen var at han avslørte fullstendig det fåfengte i de historiske parallellene til mensjevikene og hele faren ved det mensjevikiske «revolusjonsskjemaet» som utleverte arbeidernes sak til borgerskapet med hud og hår. Proletariatets og bøndenes revolusjonære demokratiske diktatur istedenfor borgerskapets diktatur, boikott av Bulygin-dumaen[5] og væpna oppstand istedenfor deltakelse og arbeid innafor den, ideen om ei «venstreblokk» etter at dumaen likevel blei sammenkalt og utnytting av dumatalerstolen til å fremme kampen utafør dumaen istedenfor ei kadettregjering[6] og de reaksjonære «forhåpningene» til dumaen, kampen mot kadettpartiet som ei kontrarevolusjonær kraft istedenfor å danne ei «blokk» med det – slik var den taktiske planen som Lenin utvikla i de (to berømte brosjyrene sine, To slags taktikk for sosialdemokratiet i den demokratiske revolusjonen¹¹ og Seieren for kadettene og oppgavene til arbeiderpartiet.

Denne planens fortjeneste lå i at den direkte og bestemt

formulerte klassekrava til proletariatet i epoken med borgerlig-demokratisk revolusjon i Russland, i at den letta overgangen til den sosialistiske revolusjonen og inneholdt ideen om proletariatets diktatur i kimeform. Flertallet av de russiske aktivistene fulgte Lenin fast og ufravikelig i kampen for denne taktiske planen. Denne planens seier la grunnen for den revolusjonære tak tikken som vi har å takke for at partiet vårt nå ryster verdensimperialismens grunnvoller.

Den videre utviklinga av hendingene stadfesta fullt ut at prinsippa for den revolusjonære taktikken som blei utforma av Lenin i hans to slags taktikk, var riktige. De er blitt stadfesta av fire år med imperialistisk krig og smadringa av hele det økonomiske livet i landet, av Februarrevolusjonen og den berømte dobbeltmakta[7], av den provisoriske regjeringa, som var et arnested for borgerlig kontrarevolusjon, og av Petrogradsøvjettet, som var forma for det forestående proletariskediktaturet. Videre er de blitt stadfesta av Oktoberrevolusjonen og oppløsninga av den konstituerende forsamlinga¹², avskaffinga av den borgerlige parlamentarismen og proklameringa av Sovjetrepublikken, omdanninga av den imperialistiske krigen til en borgerkrig og offensiven til verdensimperialismen, sammen med de påståtte «marxistene», mot den proletariske revolusjonen. Og endelig er disse prinsippa blitt stadfesta av den ynkelige stillinga til mensjevnikene, som klynga seg til den konstituerende forsamlinga og som blei kasta over bord av proletariatet og skylt opp på kapitalismens strender av revolusjonsbølgene. Et parti med en slik arv kunne seile uredd framover, uten å frykte undervannsskjær.

I vår tid med proletarisk revolusjon, da hver eneste parole fra partiet og alt det en leder sier blir prøvd i handling, stiller proletariatet særlige krav til lederne sine. Historia kjenner proletariske ledere som var ledere i stormfulle tider – praktiske ledere, sjøloppofrende og modige, men svake i teorien. Navna på slike ledere blir seint glømt av massene. Lassalle i Tyskland og Blanqui i Frankrike var for eksempel

slike ledere. Men bevegelsen som helhet kan ikke bare leve på minner, den må ha et klart mål (et program) og ei fast linje (taktikk).

Det fins en annen type ledere, nemlig ledere i fredstid. De er sterke i teorien, men svake i organisasjonssaker og praktisk arbeid. Slike ledere er populære bare hos et øvre sjikt i proletariatet, og da bare fram til ei bestemt tid. Når revolusjonsepoken setter inn, når det blir krevd praktiske revolusjonære paroler fra lederne, så forsvinner teoretikerne fra scenen og gir plass for nye menn. Plekhanov i Russland og Kautsky i Tyskland var for eksempel slike ledere.

For å holde stillinga som leder for den proletariske revolusjonen og det proletariske partiet, må en forene teoretisk styrke med praktisk-organisatorisk erfaring fra den proletariske rørsla. Da P. Axelrod var marxist, skreiv han om Lenin at «han forener erfaringa til en god praktiker med ei teoretisk utdanning og en vid politisk horisont på en elegant måte». (Se. P. Axelrods forord til Lenins brosjyre Oppgavene til de russiske sosialdemokratene.) Hva herr Axelrod, den «siviliserte» kapitalismens ideolog, ville si om Lenin i dag, er ikke vanskelig å gjette. Men vi som kjenner Lenin godt og kan vurdere ting objektivt, nærer ingen tvil om at Lenin har bevart denne gamle egenskapen i fullt monn. Det er blant annet her vi må søke grunnen til at det er Lenin, og ingen annen, som i dag er lederen for det sterkeste og mest stålsatte proletariske partiet i verden.

Pravda nr. 86,

23. april 1920.

Noter

1. Mensjevismen – ei småborgerlig, opportunistisk strømning innenfor Russlands sosialdemokratiske arbeiderparti (RSDAP).

Mensjevikene var redskap for borgerlig innflytelse blant arbeiderne. Navnet, som betyr «medlemmer av mindretallet», skriver seg fra den andre kongressen til RSDAP i 1903, fra valga til de sentrale organene i partiet, som blei holdt på slutten av kongressen. Mensjevikene var i mindretall, mens de revolusjonære sosialdemokratene, leda av Lenin, utgjorde flertallet (ordet «bolsjeviker» betyr «medlemmer av flertallet»). Under revolusjonen fra 1905–07 var m. mot at proletariatet skulle ta ledelsen i revolusjonen, de var imot alliansen mellom arbeiderklassen og bøndene, de gikk inn for en overenskomst med det liberale borgerskapet og var for at det skulle ha ledelsen i revolusjonen. Under reaksjonsåra (1907–10), som fulgte etter at revolusjonen var slått ned, forkynte m. likvidasjonisme, det vil si at de ville avskaffe det illegale revolusjonære partiet til proletariatet.

Under den første imperialistiske verdenskrigen fulgte mensjevikene den samme linja som de opportunistiske lederne i Den andre internasjonalen, som sentristene Kautsky og Co. Deres politikk var å ta avstand fra revolusjonen og innstille klassekampen under krigen for ikke å hindre «deres» regjering i å delta i den imperialistiske krigen.

Den borgerlige demokratiske februarrevolusjonen i 1917 førte til at det blei oppretta ei dobbeltmakt i Russland – borgerskapets diktatur gjennom den provisoriske regjeringa, og proletariatets og bøndenes diktatur gjennom sovjetene. M. og de sosialrevolusjonære gikk inn i den provisoriske regjeringa, støtta den imperialistiske politikken den førte og kjempa mot den proletariske revolusjonen som var i ferd med å vokse seg sterk. Innafor sovjetene førte m. den samme politikken med å støtte den provisoriske regjeringa og skille massene fra den revolusjonære bevegelsen.

Etter Oktoberrevolusjonen blei m. et åpent kontrarevolusjonært parti som organiserte og deltok i sammensvergelses og oppstander som tok sikte på å styrte sovjetmakta.

2. Julikrisa under Kerenski-regimet – Krisa blei framkalt av hendingene mellom 3. (16.) og

5. (18.) juli 1917, da arbeider- og soldat- massene satte i gang svære demonstrasjoner mot den borgerlige provisoriske regjeringa og krevde at all makt skulle gå over til søvjetene. Regjeringa møtte demonstrasjonene med politi og militære tropper, og mange demonstranter blei skutt. Etter at demonstrasjonene var slått ned, begynte regjeringa å forfølge bolsjevik partiet. Den nekta Pravda, bolsjevikenes hovedorgan, å komme ut, den sendte ut en arrestordre mot Lenin som måtte gå under jorda i illegalitet, den arresterte ei rekke av lederne å bolsjevikkpartiet osv. Trass i disse svære vanskene evna likevel partiet under ledelse av Lenin og Stalin å legge grunnen for seier i den sosialistiske Oktoberrevolusjonen i 1917. s. 28

3. Krisa i Brest-perioden står i sammenheng med Brest-Litovsk-freden. Den blei undertegna av Sovjet-Russland og maktene i firemaktsforbundet (Tyskland, Østerrike– Ungarn, Bulgaria og Tyrkia) den 3. mars 1918 i Brest – Litovsk og godkjen: den 15. mars av den 4. (ekstraordinære) allrussiske sovjerkongressen. Fredsvilkåra var svært harde for Sovjet-Russland. Ifølge fredstraktaten blei nesten alle de baltiske statene, Polen og deler av Hvite-Russland satt under tysk og østerrisk-ungarsk kontroll. Ukraina blei skilt fra Sovjet-Russland og blei en sat som vår avhengig av Tyskland. Tyrkia fikk kontrollen over byene Kars, Batum og Ardagan. I august 1918 påtvang Tyskland Sovjet-Russland en tilleggsavtale og en finansiell overenskomst som inneholdt nye og svære krav.

Underieginga av Brest–Litovsk-freden var knytta sammen med en standhaftig kamp mot Trotski og anti-partigruppa av «venstre»-kommunister. Det var bare på grunn av den store innsatsen fra Lenins side at fredstraktaten med Tyskland blei undertegna. Freden i Brest–Litovsk var et storarta eksempel på klokskapen og smidig- heren å taktikken og dyktigheten til Lenin når det gjaldt å utarbeide den eneste politikken som var riktig i en

uhyre vanskelig situasjon.

Fredstraktaten var et fornuftig politisk kompromiss. Det ga Sovjet- staten pusterom, en mulighet til å avvikle den gamle, forfalne hæren og skape den nye, røde hæren, utvikle sosialistisk gjenoppbygging og samle styrke i kampen mot kontrarevolusjonen hjemme og militærintervensjonen fra andre land. Undertegninga av Brest-Litovsk- freden (remma kampen for fred blant de breie massene i alle de krigende nasjonene. Den 13. november 1918, etter novemberrevolusjonen i Tyskland som styrta det monarkistiske regimet, annullerte Den allrussiske sentrale eksekutivkomiteen røverfreden fra Brest-Litovsk.

528

4. Manufakturer er kapitalistiske bedrifter med lønnsarbeidere som arbeider for hand på grunnlag av arbeidsdeling. De første mt. oppsto allerede på fjortenhundretallet, men manufakturperioden i Europa blir stort sett brukt om seksten- og syttenhundretallet. Se for øvrig Lærebok i politisk økonomi, Forlaget Oktober 1976, s. 56. 5. 29

5. Bulygindumaen – den første dumaen, oppkalt etter den (saris- tiske innenriksministeren A. G. Bulygin, som hadde fått i oppdrag å streke opp дума-konstitusjonen. Ifølge dette hadde думаen ingen lovgivende funksjoner, men kunne bare diskutere bestemte spørsmål i egenskap av et rådgivende organ under tsaren. Bolsjevikene mobiliserte arbeiderne og bøndene til en aktiv boikott av А., og til å konsentrere all agitasjon om en væpna oppstand, en revolusjonær hær og ei provisorisk revolusjonær regjering. Bolsjevikene brukte boikotikampanjen mot 8. til å mobilisere alle revolusjonære krefter, organisere politiske streiker i masseomfang og forberede væpna opprør. Valga til 8. blei ikke holdt, og regjeringa var ikke i stand til å sammenkalle den. Думаen blei feid vekk av den store revolusjonære flodbølgen og den allrussiske politiske oktoberstreiken i 1905.

6. Kadettene – medlemmer av De konstitusjonell-demokratiske

partiet. Det var det viktigste borgerlige partiet i Russland og var talerør for det liberale monarkistiske borgerskapet. Det blei stifta i oktober 1904. De framstilte seg som demokrater og kalte seg «partiet for folkets frihet». Slik prøvde de å vinne oppslutning fra bøndene. Målet deres var å bevare tsarismen i form av et konstitusjonell demokrati. Seinere blei k. det imperialistiske borgerskapets parti. Under den første verdenskrigen var &. aktive støttespillere for utenrikspolitikken til tsarregjeringa, som gikk ut på å annektere områder. Da den borgerlig-demokratiske revolusjonen kom i februar 1917, prøvde de å redde monarkiet. k. hadde ei ledende stilling i den borgerlig provisoriske regjeringa og førte en anti-folkelig, kontrarevolusjonær politikk som blei godtatt av de britiske, franske og amerikanske imperialistene. Etter at den sosialistiske Oktoberrevolusjonen hadde seira, organiserte k. kontrarevolusjonære sammensvergelses og oppstander mot Sovjetrepublikken.

7. Dobbeltmakta – mellom april og oktober 1917 fantes det to regjeringer å Russland – den borgerlige provisoriske regjeringa og sovjetenes sentralkomite. Den provisoriske regjeringa hadde som hovedmålsetning å sørge for at Russland ikke trakk seg ut av den imperialistiske krigen og å sørge for at revolusjonen ikke utvikla seg videre. Sovjetenes sentralkomite var i virkeligheten sterkere enn den provisoriske regjeringa, fordi den hadde massene bak seg. Men fordi den var dominert av mensjeviker og sosialrevolusjonære, ledere som sjøl ikke ønska revolusjon, støtta den den provisoriske regjeringa. Fyrst Vlov var regjeringssjef til å begynne med, men av taktiske grunner blei folkesosialisten Kerenski gjort til statsminister. En «sosialist» gjorde seg bedre over for massene!